

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ladislava Vaška a soudců JUDr. Martiny Vernerové a JUDr. Jiřího Derfla ve věci

žalobce: **P. K.**, narozen X,
bytem X,
zastoupen JUDr. Emilem Flegelem, advokátem,
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10,

proti

žalovanému: **Městský úřad Kadaň**,
sídlem Mírové náměstí 1, 432 01 Kadaň,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. DOSRB 81/2023-232,

takto:

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč. Tato částka bude žalobci vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou u zdejšího soudu dne 23. 10. 2023 se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve správním řízení vedeném pod sp. zn. DOSRB 81/2023-232, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení rozsudku, neboť lhůta pro vydání rozhodnutí již marně uplynula 22. 5. 2023, potažmo 3. 9. 2023.
2. Podáním ze dne 7. 12. 2023, které soud obdržel téhož dne, žalobce vzal svou žalobu zpět s odůvodněním, že žalovaný rozhodnutím datovaným dne 23. 11. 2023 a vydaným dne 6. 12. 2023, které žalobce obdržel dne 7. 12. 2023, zhojil namítanou nečinnost. Protože žalobce měl za to, že bere žalobu zpět pro pozdější chování žalovaného, požadoval, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3. Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. platí, že navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Z § 47 písm. a) s. ř. s. přitom vyplývá, že soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.
4. Vzhledem k tomu, že projev vůle žalobce, jímž došlo ke zpětvzetí předmětné žaloby, byl zcela jednoznačný a nevzbudil pochybnosti o tom, že jím žalobce zamýšlel ukončení tohoto soudního řízení jeho zastavením, soud v souladu s § 47 písm. a) s. ř. s. řízení o předmětné žalobě zastavil.
5. Soud dále posoudil požadavek žalobce na přiznání náhrady nákladů řízení vůči žalovanému.
6. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba zamítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.
7. Z citovaného ustanovení plyne, že účastníkům nevzniká právo na náhradu nákladů řízení podle míry úspěchu tehdy, jestliže řízení bylo ukončeno procesním rozhodnutím (mj. zastavením řízení). V takovém případě totiž nelze o procesním úspěchu vůbec uvažovat, přičemž zákon konstruuje pro rozhodnutí o náhradě nákladů řízení v případě zastavení řízení základní pravidlo, podle něhož nemá právo na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků. Výjimku z tohoto pravidla představují dva případy, v obou je výsledkem řízení jeho zastavení, a to jednak uspokojení navrhovatele postupem dle § 62 s. ř. s., jednak zpětvzetí návrhu z důvodu pozdějšího chování odpůrce. V případě, že navrhovatel vezme návrh na zahájení řízení zpět, pak aniž by byl povinen sdělit důvody, pro které k tomuto úkonu přistoupil, je povinností soudu vzhledem k obsahu soudního a správního spisu posoudit, zda jeho příčinou není chování odpůrce po podání návrhu. K jednotlivým podmínkám aplikace této výjimky je třeba zdůraznit, že důvodem zpětvzetí návrhu na zahájení řízení musí být jednání odpůrce, k němuž došlo po zahájení řízení. Není však postačující, že odpůrce učinil úkon, v jehož důsledku byl nastolen stav požadovaný návrhem na zahájení řízení, jestliže samotný návrh vznik takového stavu neopodstatňoval.
8. V posuzovaném případě se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného při vydání rozhodnutí podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Z jeho tvrzení vyplývá, že žalovaný měl být v době podání žaloby nečinný proto, že žalobce dne 7. 8. 2023 podal odpor proti vydanému příkazu a žalovaný následně nevydal rozhodnutí v 30denní lhůtě podle § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Proto žalobce dne 12. 9. 2023 nadřízenému správnímu orgánu žalovaného doručil žádost o platnění prostředku na ochranu proti nečinnosti podle § 80 odst. 1 správního řádu, kterou nadřízený správní orgán dne 21. 9. 2023 dle svého sdělení postoupil žalovanému jako „věcně a místně příslušnému správnímu orgánu“.
9. K této argumentaci soud musí poukázat na to, že jelikož v daném případě bylo předmětem žaloby vydání rozhodnutí v přestupkovém řízení, činila zákonná lhůta pro jeho vydání nikoli 30 dnů, jak uváděl žalobce, ale 60 dnů podle speciální úpravy § 94 zákona o odpovědnosti za přestupky. Tato lhůta podle § 150 odst. 3 správního řádu počala běžet den po podání odporu (žalobce uvedl 7. 8. 2023, lhůta tedy běžela od 8. 8. 2023) a končit měla dne 6. 10. 2023.

10. Lze tedy seznat, že žalovaný byl ke dni podání žaloby dne 23. 10. 2023 ve věci nečinný, soud se však musel zároveň zabývat tím, zda podaná žaloba byla přípustná. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se totiž může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení pouze ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Vyčerpání tohoto prostředku ochrany je podmínkou přípustnosti žaloby podle § 79 a násl. s. ř. s.
11. Z tvrzení žalobce je přitom zřejmé, že žalobce svou žádost o uplatnění prostředku na ochranu proti nečinnosti uplatnil předčasně v době, kdy běžela lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 94 zákona o odpovědnosti za přestupky, a žalovaný tudíž ještě nebyl nečinný. Takovéto žádosti nadřízený orgán žalovaného skutečně nemohl vyhovět, zejména ji však ale nelze považovat ani za bezvýsledné vyčerpání prostředku, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu žalobci stanovil k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Přímou správní řád totiž stanoví, že účastník může žádost o uplatnění prostředku na ochranu proti nečinnosti podat až po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí (poslední věta § 80 odst. 3 správního řádu).
12. Soud dodává, že účelem prostředků ochrany proti nečinnosti je dosažení vydání rozhodnutí nebo osvědčení; jestliže toto prostředek ochrany nezajistil, stal se bezvýsledným. Závěr o bezvýslednosti je ovšem možný učinit až po uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí stanovené nadřízeným správním orgánem. V souladu se zásadou subsidiarity se totiž musí správním orgánům nejprve poskytnout prostor, aby nečinnost vlastními prostředky odstranily. Sám nadřízený správní orgán přitom je o žádosti o uplatnění prostředku na ochranu proti nečinnosti povinen rozhodnout ve lhůtě 30 dnů podle § 71 odst. 3 správního řádu. V nyní projednávané věci žalovanému potřebný prostor k odstranění jeho nečinnosti v důsledku chybného postupu žalobce poskytnut nebyl a ani být nemohl. Pro úplnost soud dodává, že v řízení nebylo namístě zabývat se i podle žalobce již (vydáním příkazu) ukončenou tvrzenou předchozí nečinností žalovaného.
13. Vycházejí z těchto úvah soud shrnuje, že žalobce podal žalobu, aniž před tím vyčerpал prostředek ochrany proti nečinnosti podle § 80 správního řádu. Za dané situace je tak podle názoru soudu vyloučeno, aby soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
14. Jelikož řízení skončilo jeho zastavením před prvním jednáním, soud podle § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) rozhodl o vrácení části zaplaceného soudního poplatku. Podle zmíněného ustanovení platí, že soud vrátí z účtu zaplacený poplatek za řízení snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, pokud bylo řízení zastaveno před prvním jednáním. Žalobce soudu uhradil za žalobu soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, srážka odpovídající 20 % zaplaceného soudního poplatku činí 400 Kč, a proto soud snížil zaplacený soudní poplatek o 1 000 Kč a žalobci vrátí částku 1 000 Kč. V souladu s citovaným ustanovením soud rovněž rozhodl o tom, že uvedená částka bude žalobci vyplacena z účtu krajského soudu, a to v zákonné lhůtě (srov. § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. ledna 2024

Mgr. Ladislav Vaško, v. r.
předseda senátu